Internasyonalismo

Pahayagan ng Internasyunal na Komunistang Tunguhin sa Pilipinas

Taon 1 Blg 1 **Enero - Hunyo 2009**

Editoryal:

Ito ang unang labas ng **Internasyonalismo**, ang pahayagan ng **Internasyunal na Komunistang Tunguhin** sa Pilipinas.

Napapanahon ang paglabas nito dahil sa sumusunod na mga salik:

1. Sa loob ng mahigit 100 taon, namayagpag sa Pilipinas ang mga ideolohiya ng Kaliwa ng burgesya sa loob ng kilusang proletaryo. Kinukulong ng mga ideolohiyang ito ang uring manggagawa sa bilangguan ng nasyunalismo, demokrasya, unyonismo, "sosyalismo sa isang bansa" (kapitalismo ng estado), pakikipag-isang prente sa isang paksyon ng burgesya at parliyamentarismo.

Subalit sa nakaraang tatlong (3) taon, isang maliit na grupo ng mga komunista sa Pilipinas ang dumaan sa komprehensibong proseso ng teoretikal na klaripikasyon, pagsusuma sa karanasan ng rebolusyonaryong kilusang manggagawa sa Pilipinas at mahigpit itong iniugnay at pinailalim sa pandaigdigang balangkas ng pagsusuri at sa internasyunal na kasaysayan ng komunistang kilusan magmula pa sa panahon ni Marx hanggang ngayon. Ang maliit na grupong ito ang naging seksyon ng Internasyunal na Komunistang Tunguhin, isang internasyunal at sentralisadong organisasyon ng mga komunista sa buong mundo na mahigpit na humahawak sa marxismo at sa pundamental na pundasyon nito -- internasyunalismo.

Sa kabila ng dominasyon ng mga ideolohiya ng Kaliwa ng burgesya, unti-unting sumisibol ang mga elemento sa Pilipinas na naghahanap ng teoretikal na klaripikasyon at kasagutan sa kanilang mga tanong para makamit ang isang lipunan na walang pagsasamantala, walang mga uri at walang pambansang mga hangganan -- ang lipunang komunista.

2. Dumaranas ngayon ng panibagong kombulsyon ang pandaigdigang kapitalismo na mas malala pa sa krisis nito noong 1929. Patunay lamang na ang sistemang ito ay wala ng anumang magandang kinabukasan na maibigay sa uring manggagawa at sangkatauhan kundi ibayong kahirapan, kalupitan, gutom, sakit, digmaan at pagkasira ng mundo. Lalong lumilinaw sa sangkatauhan ang posibilidad at pangangailangan na wakasan na ang kapitalismo.

3. Patuloy na lumalaban ang internasyunal na proletaryado laban sa mga atake ng kapital. Ang mga paglabang ito ay nakitaan ng pagtaas ng kanilang rebolusyonaryong kamulatan -- pagtatayo ng mga asembliya, paglunsad ng mga pakikibaka na sinusuway ang mga mapanupil na batas ng estado at ang direktang pag-atake sa estado bilang tagapagtanggol ng bulok na sistema.

Hindi nagpapahuli ang isang bahagi ng manggagawang Pilipino sa paglaban sa kapitalismo. Bagama't maliit na bahagi pa lamang, makikita na dito na sumasabay ang praksyon ng internasyunal na uri sa Pilipinas sa pandaigdigang pagsulong ng pakikibaka.

Ang mga salik na ito ang nagtulak upang ilimbag ang **Internasyonalismo**.

Ang **Internasyonalismo** ay hindi lang isang simpleng pahayagan kundi isang sandata ng manggagawa para durugin ang estado at ang bulok na sistema. Ito ay behikulo para sa internasyunal na komunistang rebolusyon.

Ang **Internasyonalismo** ay isang buhay na pahayagan. Bukas ito sa mga talakayan at debate para sa teoretikal na kalinawan; sa mga komentaryo at artikulo mula sa mga mambabasa laluna sa mga manggagawa at mga seryosong elementong naghahanap ng mga kasagutan para makamit ang isang bagong lipunan. Hindi hawak ng **Internasyonalismo** at ng **Internasyunal na Komunistang Tunguhin** ang absolutong katotohan sa lahat ng usapin ng rebolusyon. Kaya mahigpit itong nanindigan na sa pamamagitan lamang ng buhay na talakayan at debate makamit ang teoretikal na kalinawan at maging angkop ang interbensyon ng mga rebolusyonaryo sa loob ng kilusang proletaryo.

Pagtulungan nating lahat na muling pagtibayin ang **marxismo**, ang teoretikal na rebolusyonaryong sandata ng uri para matagumpay na madurog ang pandaigdigang kapitalismo at maitayo ang komunismo.

MANGGAGAWA SA DAIGDIG, MAGKAISA!

Proletaryong programa ngayon: Komunismo

Berto Dimasalang

Maraming mga seryosong elemento sa Pilipinas na kinikilala ang sarili na komunista o rebolusyonaryo ay patuloy na nagapos sa ilusyon ng demokrasya bilang daan tungong sosyalismo. Nakapagpalakas sa ganitong ilusyon ay ang pagiging atrasadong kapitalistang bansa ng Pilipinas at ang lantarang kabulukan ng umiiral na burges na demokrasya. Sa halip na kilalanin ang katotohanan na sa panahon ng dekadenteng kapitalismo o imperyalismo ang demokrasyang burges ay umabot na sa kanyang sukdulang limitasyon bilang progresibong salik para sa pagsulong ng independyenteng kilusang manggagawa at naging ganap ng hadlang para sa sosyalistang rebolusyon, kinilala ito ng mga seryosong elemento sa Pilipinas na "kakulangan" o kaya "hindi totoong" demokrasya. Hindi naunawaan ng mga elementong ito ang pundamental na kaibahan ng katangian ng kapitalismo sa 19 siglo at sa 20 siglo. Para sa kanila, tila walang pundamental na pagbabago at masahol pa, kung meron mang pagbabago ito ay walang implikasyon sa laman at porma ng pakikibaka ng uri.

Ang kawalan ng kaalaman at pag-unawa sa katangian ng kapitalismo bilang pandaigdigang sistema, ang lubusang pagiging reaksyonaryo nito at ang integrasyon ng buong mundo (lahat ng mga bansa) sa mga relasyon nito simula ng sumabog ang imperyalistang WW I sa 1914 ang nagtulak sa maraming seryosong mga elemento sa Pilipinas na naghahangad ng sosyalismo na mahulog sa bitag ng Kaliwa ng burgesya na may "pag-asa pang uunlad ang kapitalismo sa bansa" sa ilalim ng pandaigdigang bulok na sistema. Katunayan, ito ang bag-as ng programa ng Kaliwa, ito man ay ang Programa ng Demokratikong Rebolusyon ng Bayan (DRB) ng maoistang Partido Komunista ng Pilipinas (PKP), minimum-maksimum na programa ng "leninistang" Partido ng Manggagawang Pilipino (PMP) o transisyunal na programa ng iba't-ibang paksyon ng mga trotskyista. Dahil dito, ang bukambibig ng Kaliwa na "internasyunalismo" ay walang iba kundi pambansang kapitalismo. Ang bukambibig nito na sosyalistang rebolusyon ay walang iba kundi repormismo at parliyamentarismo. Kahit ang ultra-Kaliwa na gerilyang pakikidigma ng PKP ay mabilis na nalalantad ngayon bilang sandata ng repormismo at parliyamentarismo.

Sa halip na ang gamiting lente sa pagsusuri sa kalagayan ng Pilipinas ay ang dinamik at ebolusyon ng pandaigdigang kapitalismo, sa halip na ang teleskopyong gagamitin sa pag-aaral ng makauring tunggalian sa bansa ay ang galaw ng internasyunal na makauring tunggalian, kinukulong ng Kaliwa ang masang manggagawa at ang abanteng hanay nito sa pambansang balangkas sa paglalatag ng "estratehiya at taktika". Sa madaling sabi, ang sosyalistang rebolusyon ay ikinulong ng Kaliwa sa balangkas ng bansa sa halip na aminin ang katotohanan na ito ay isang pandaigdigang rebolusyon. Ito ang tungkulin ng Kaliwa: harangan at ilihis ang pakikibaka ng uri tungong sosyalismo. Nagtutulungan ang Kanan at Kaliwa ng kapital laban sa uring manggagawa.

Dahil dito, gaano man kaseryoso ang mga elementong ito hangga't "boluntaryo" nilang ikinulong ang sarili sa mga organisasyon ng Kaliwa, mananatiling "perspektiba" sa kanila ang sosyalismo at ang tanging "realidad" sa kanilang isipan ay ang mistipikasyon ng "pambansang kalayaan at demokrasya."

Komunistang Rebolusyon: Tanging Linya ng Martsa ng Uri sa Kasalukuyan

Komunistang rebolusyon ang tanging daan ng uring proletaryo sa buong mundo ngayon. Ito man ay sa atrasado o abanteng kapitalistang mga bansa. Iisa lamang ang programa ng uring manggagawa sa daigdig dahil ang kapitalismo ay pandaigdigang sistema. Pero hindi ito ang pangunahing dahilan kung bakit komunistang rebolusyon na ang laman at direksyon ng pakikibaka ngayon. Ang imperyalistang WW I ay senyales na ganap ng naging reaksyonaryo ang pandaigdigang kapitalismo at wala na itong maibigay na anumang magandang kinabukasan sa sangkatauhan kundi ibayong kahirapan, digmaan at pagkasira ng mundo.

Ang mga kagyat at pang-ekonomiyang pakikibaka ng uri ay direktang nakaugnay sa pampulitikang pakikibaka. Ang una ang nagbibigay kongkretisasyon sa huli at ang huli ang nagpapalakas sa una. Sa panahon ng naghihingalong kapitalismo hindi na maaring magkahiwalay ang mga ito. Pero dapat linawin, hindi na kabilang sa pampulitikang pakikibaka ng proletaryado ang parliyamentarismo magmula 1914.

Dahil dito, hindi na lang pangangailangan ang komunistang rebolusyon kundi ito ay posible na. Sa pagpasok ng 20 siglo nasa istorikal na agenda na ang pandaigdigang komunistang rebolusyon. Walang ibang layunin ang

pakikibaka ng proletaryado ngayon, ito man ay sa Pilipinas o saan mang sulok ng mundo kundi ang wasakin ang kapitalismo at ang estado nito at itayo ang diktadura ng proletaryado sa pandaigdigang saklaw.

Lipas na ang minimum na programa ng Sosyal-Demokratikong Ikalawang Internasyunal. Hindi na ito angkop sa panahon ng dekadenteng sistema. Isang bangungot ang transisyunal na programa. Isang kontra-rebolusyonaryong linya ang Programa ng DRB. Isang ilusyon na lang ang pagtatayo ng isang malaya at demokratikong bansa sa ilalim ng nabubulok na imperyalistang kaayusan.

Pag-aralan at talakayin natin ang karanasan ng internasyunal na proletaryado sa loob ng mahigit 200 taon laluna ang mga debate ng mga rebolusyonaryo. Pag-aralan natin ang ebolusyon ng pandaigdigang kapitalismo. Sa pamamagitan lamang nito maunawaan natin kung bakit ang komunistang linya ng martsa ngayon ang tanging daan patungong pagbabago sa bulok na lipunan.

Tungkulin ng lahat ng mga komunista na ipagtanggol sa harap ng masang manggagawa ang mga komunistang prinsipyo sa pamamagitan ng malawak at malalim na talakayan at diskusyon kung saan bukas sa partisipasyon ng lahat ng manggagawa laluna sa abanteng hanay nito at sa mga elementong seryoso para sa panlipunang pagbabago.

Bagong henerasyon ng manggagawa: Palaban sa Pakikibaka

Piolo Mangahas

Sa kabila ng maliitan, hiwa-hiwalay na mga pakikibaka, dahan-dahang sumasabay ang maliit na bahagi ng manggagawang Pilipino sa pangkalahatang tendensya ngayon ng internasyunal na proletaryado - militanteng paglaban sa mga atake ng kapital na nasa pinakamasahol na krisis magmula 1929.

Krisis ng pandaigdigang kapitalismo, ramdam ng manggagawang Pilipino

Ramdam na ramdan ng manggagawang Pilipino ang krisis ng sobrang produksyon na nanalasa ngayon sa buong mundo. Ang bunga nito - kompetisyon sa pagbabawas ng gastos sa produksyon na walang ibig sabihin kundi atake sa pamumuhay ng masang anakpawis - ay tuloy-tuloy na ginagawa ng kapitalistang Pilipino at dayuhan. Tanggalan at pagbabawas ng sahod sa anyo ng work rotation ang pinapasan ngayon ng uring manggagawa hindi lang sa Pilipinas kundi sa buong mundo.

Sa ngayon, tinatayang umabot na sa mahigit 300,000 manggagawang Pilipino ang natanggal sa trabaho at daan-daang libo ang naghihirap sa pagbabawas ng sahod dahil sa work rotation simula 2007. Subalit, may maliit na bahagi ng uri ang hindi basta-basta tinanggap ang mga atakeng ito ng kanilang kaaway.

Lumalaban ang bagong henerasyon ng mga manggagawa

Iba-iba ang ekspresyon ng paglaban ng uri: pagsampa ng kaso sa maka-kapitalistang Department of Labor and Employment (DOLE), pangmasang delegasyon para kausapin ang management, demonstrasyon at piket hanggang sa "iligal" na mga welga at paghinto sa trabaho o kombinasyon ng mga ito.

Nakitaan ang mga paglabang ito ng binhi ng pag-oorganisa sa sarili: pagbubuo mismo ng mga manggagawa ng mga grupo na nag-uusap sa kanilang kalagayan hanggang sa paglulunsad ng mga asembliya na dinaluhan kapwa ng mga regular at di-regular na manggagawa. At ang pinakamahalaga sa lahat: ang paglunsad ng mga sama-samang pagkilos na nilalabanan ang maka-kapitalistang batas ng estado - "iligal" na welga o wild-cat strikes. Ginawa ito ng mga manggagawa sa Giardini del Sole sa Cebu. May "iligal" din na work stoppage ang mga manggagawa sa Cebu Mactan Export Processing Zone para obligahing makipag-usap ang management.

Ang yumayabong na independyenteng pagkilos ng mga kapatid na manggagawa sa Uropa ay naipunla na sa Pilipinas - asembliya ng manggagawa at paglunsad ng mga pakikibaka labas sa kontrol ng unyonismo. Subalit dahil ang mga ito ay binhi pa lamang, nariyan ang peligro na makubabawan ng unyonismo at repormismo. At ito nga ang nangyari sa Giardini del Sole kaya natalo ang mga manggagawa. Natalo man ang Giardini del Sole, may positibong aral na mahahalaw dito: determinadong pagkakaisa, pagsuway sa maka-kapitalistang

batas at ang pangangailangan ng paglawak ng pakikibaka.
Ang militansyang ito ng manggagawang Pilipino ay pinangunahan at ginagawa ng bagong henerasyon ng uri: bahagi ng uri na walang karanasan at hindi demoralisado sa pananabotahe ng unyonismo magmula 1970s. Karamihan sa kanila ay mga kabataan. Mga kabataang manggagawa din ang nangunguna sa ibang bansa laluna sa Uropa magmula 2003 (anti-CPE sa France sa 2006 at malawakang protesta sa Greece magmula 2008).
Ang mga militanteng paglabang ito at ang pagsisikap ng manggagawa na hawakan ang kanilang laban sa sariling mga kamay sa pamamagitan ng mga asembliya ay isa ng malaking tagumpay gaano man kaliit na bahagi ng uri ang gumagawa nito sa ngayon at sa kabila ng pagkaranas ng temporaryong kabiguan dahil sa kahinaan. Tandaan natin na sa Pilipinas ay napakalakas pa ang kaisipang sa "pamamagitan lamang ng unyonismo" maipakita ng uring manggagawa ang kanyang pagkakaisa laban sa bulok na kaayusan. At ang maliit at mahina pa na bahaging ito ng uri ang magtuturo ng tamang daan tungo sa rebolusyonaryong pakikibaka sa buong uring manggagawa.

Kabaliktaran naman ang pinakita ng mga unyon at ng kanilang mga lider. Sa harap ng atake ng kapitalista sa Cebu Keppel Shipyard, pasuko ang tunguhin ng unyon at "negosasyon" ang tanging daan para "resolbahin" ang pagbabawas ng sahod at tanggalan sa mga manggagawa. Ganun din ang ginagawa ng unyon sa Cebu Visayan Electric Cooperative (VECO), isang kompanya ng elektrisidad. Ang Kilusang Mayo Uno (KMU), na diumano "pinaka-militanteng" sentrong unyon sa bansa ay inutil sa pagtatanggol kahit sa daan-daang membro nito na tinanggal sa trabaho o nabawasan ang sahod.

Ang mga beteranong lider-unyonista ang salamin ng bagong henerasyon paanong ang unyonismo ay ganap ng integrado sa kapitalistang estado sa panahon ng dekadenteng kapitalismo. Dahil bilanggo sa collective bargaining agreement (CBA) at sa batas ng estado, dito umiikot ang "paglaban" ng unyon. Muli, napatunayan na walang interes ang mga unyon na palawakin ang pakikibaka at abutin ang mas maraming mga manggagawa sa ibang pabrika para kumbinsihin sa nagkakaisang pakikibaka laban sa kapital at estado.

Mapagmatyag sa mga maniobra ng unyon at Kaliwa

Dahil malaki pa rin ang posibilidad na makontrol ng unyonismo at Kaliwa ang militanteng paglaban ng uri, ito mismo ang magtuturo sa bagong henerasyon ng manggagawang Pilipino kung paano at bakit ang unyonismo at Kaliwa ay tulad din ng Kanan - kaaway ng buong uring manggagawa.

Ang paglakas mismo ng internasyunal na kilusang manggagawa at ng kanilang pakikibaka labas sa kontrol ng unyonismo ang pataba na magbibigay sustansya sa rebolusyonaryong binhi na naipunla ng bagong henerasyon ng manggagawa sa Pilipinas.

Sa kabilang banda, kailangan ng mga abanteng manggagawa ang mga diskusyon at teoretikal na klaripikasyon para malalim na maunawaan ang katangian ng kapitalismo, ng kanyang kasalukuyang krisis, ng katotohanan na wala ng maibigay na magandang kinabukasan ang bulok na sistema at ang tanging nalalabing alternatibo ay wasakin ito at ang estadong nagtatanggol dito. Sa pamamagitan nito, malinaw na maunawaan nila na makamit lamang ang tagumpay ng pang-ekonomiyang pakikibaka kung matransporma ito sa isang matagumpay na pampulitikang pakikibaka.

Sa pamamagitan lamang ng malalimang diskusyon makita at maunawaan ng masa ng uri na sa ilalim ng nagihingalong sistema ang pakikibaka ay magbubunga ng pagkakaisa at ang pagkakaisa ay mangyayari lamang sa panahon ng pakikibaka. Ang mga asembliya at pulong-masa ay itinatayo at gumagana sa panahon na lumalaban ang manggagawa. Ang rebolusyonaryong katangian ng uri ay lilitaw at uunlad sa panahon ng mga labanan. Ang organisasyon ng uri ay organisasyon ng pakikibaka. At sentral na tungkulin ng mga komunista na paunlarin ang rebolusyonaryong katangian ng uring manggagawa para mawasak nito ang kapitalismo at maitayo ang komunismo.

Salungat dito ang konsepto ng unyonismo (hawak man ito ng Kanan o Kaliwa ng burgesya) kung bakit sila "nag-oorganisa" sa masang manggagawa. Ang tanging layunin nito ay ikulong ang uri sa balangkas ng batas ng estado at sa mga "pakikibaka" para sa pagtatanggol sa pambansang kapitalismo at kapitalistang gobyerno.

Papel ng rebolusyonaryong minorya

Hindi pa humihinto ang pananalasa ng kapital sa kalagayan ng pamumuhay ng proletaryado. Mas titindi pa ito sa hinaharap dahil nagsisimula pa lang lumaganap ang epekto ng nakamamatay na krisis ng pandaigdigang kapitalismo. Ang mga aral ng militanteng pakikibaka ng bagong henerasyon ng manggagawa sa buong mundo ang magsilbing tanglaw para itansporma ang mga depensibang laban tungo sa opensiba na dudurog sa naaagnas na panlipunang kaayusan.

Tungkulin ng mga minoryang rebolusyonaryo sa Pilipinas na

gawin ang lahat sa abot ng kanilang makakaya na pabilisin ang rebolusyonaryong proseso na organisahin ng uri ang kanilang sarili, hawakan nila sa kanilang mga kamay ang pagpapasya sa kanilang pakikibaka at palawakin ang laban sa mas maraming pabrika hindi lang sa antas syudad at pambansa kundi hanggang sa internasyunal na saklaw. Para sa marxismo, ang internasyunal na proletaryado (kung saan bahagi lamang ang manggagawang Pilipino) ang may istorikal na misyon para wakasan ang mapagsamantalang kaayusan. Ang mga ito ang susi para uunlad ang depensibang pakikibaka papunta sa rebolusyonaryong opensiba laban sa bulok na sistema.

Pagkakaisa ng lahat ng manggagawa at paglawak ng pakikibaka ang dalawang makapangyarihang sandata para magtagumpay ang uri sa kanyang pakikibaka. Ito ang pinakita ng bagong henerasyon ng proletaryado sa buong mundo.

Kasinungalingan ang pambansang kalayaan sa panahon ng imperyalismo

Roy Guevarra

Hunyo 12, araw ng "pambansang kalayaan" ng Pilipinas ay makitaan ng mga pagdiriwang at protesta. Pagdiriwang ng naghaharing paksyon ng burgesyang Pilipino na maka-imperyalistang Amerikano at protesta ng kabilang paksyon na laban sa imperyalistang Amerika.

Magkaiba man ang pananaw. Iisa ang kanilang paniniwala: buhay pa at kailangan ang "pambansang kalayaan" para uunlad ang "bayan". Ang una, nagsasaboy ng mistipikasyon na "malaya" na ang Pilipinas mula sa kontrol ng makapangyarihang dayuhang mga bansa. Ang huli, nagsisigaw na hindi pa dahil kontrolado pa rin ang Pilipinas ng imperyalistang Amerika subalit matatamo ito kung mapatalsik sa bansa ang imperyalistang kontrol ng huli.

Sa panahon ng imperyalismo, walang malayang bansa at imposible na itong mangyari

Ang pagtatayo ng isang bansa ay makauring interes ng burgesya hindi ng proletaryado. Ang proletaryado ay walang pambansang interes. Ang tanging interes lamang nito ay itayo ang isang nagkakaisang sangkatauhan na walang mga bansa, uri at pagsasamantala - ang komunismo.

Para sa uring kapitalista ang bansa ang instrumento upang ipatupad ang kanyang paghari sa mundo.

Sa 19 siglo, sa panahon na progresibo pa ang kapitalismo, sa panahon ng malayang kalakalan, ang pagtatayo ng mga bansa ang kongkretong manipestasyon ng pagdurog ng kapitalismo sa pyudalismo. Kaya naman isang rebolusyonaryong uri ang burgesya sa panahon ng mga kahariang pyudal.

Nang ganap ng makontrol ng kapitalismo ang buong mundo sa pamamagitan ng kolonisasyon at pagbuo ng pandaigdigang pamilihan hanggang sa tuluyan itong kumipot sa pagpasok ng 20 siglo, natapos na ang pagiging rebolusyonaryo ng burgesya at ganap na itong naging reaksyunaryo. Nag-iba na ang katangian ng kapitalismo bilang pandaigdigang sistema. Naging imperyalismo na ito. Ang hudyat ng kanyang pagbabago ay ang mapaminsalang imperyalistang WW I sa 1914. Magmula noon, ang mundo ay napuno na ng mga walang hinto at palalang kahirapan, digmaan, kaguluhan at pagkasira ng kalikasan. Ang pandaigdigang kapitalismo sa kanyang imperyalistang katangian ay nasa kanyang permanenteng krisis na, nasa kanyang dekadenteng yugto.

Ito ang esensya ng ‘Imperyalismo: Pinakataas na Yugto ng Kapitalismo' ni Lenin at ‘Akumulasyon ng Kapital' ni Luxemburg. Sa teorya at praktika, mas matalas at komprehensibo ang marxistang pagsusuri ni Luxemburg kaysa kay Lenin.

Sa imperyalismo hindi mabubuhay ang isang bansa kung hindi ito magsasamantala sa ibang bansa o kung hindi sasandal ang mahihina sa makapangyarihang bansa. Kailangan ang mga ito dahil kailangan ng lahat ng mga bansa ng isang pamilihan sa kumikipot na pandaigdigang merkado. Itinutulak ito ng permanenteng krisis ng sobrang produksyon. Gamit ang burges na ideolohiyang nasyunalismo at pagmamahal sa bayan nagawa ng burgesya na ihasik ang mapamuksang digmaan (militar at ekonomiya) para makontrol ng malalakas ang mahihinang mga bansa at para maagaw ng isang malakas na bansa ang mahihinang mga bansa mula sa kontrol ng kanyang mga karibal. Dahil sa mga ideolohiyang ito nagawang itulak ng naghaharing uri na hatiin at magpatayan ang uring manggagawa sa dalawang imperyalistang pandaigdigang

digmaan at sa mga "digmaan para sa pambansang pagpapalaya".

Obligadong sumandal ang mahihinang mga pambansang burgesya sa malalakas na pambansang burgesya para manatili sa nakamamatay na kompetisyon ng pamilihan. Ang mahihinang pambansang burgesya ay laging naghahanap at handang magpalit ng kanyang imperyalistang amo kung kinakailangan para lamang maproteksyunan ang kanyang pambansang kapital. Ang masahol pa, kahit ang mahihinang mga bansa ay nag-aambisyon din at aktwal na nga na ginagawa ang pagsasamantala sa mas mahinang mga bansa para makaungos sa mapaminsalang pandaigdigang kompetisyon. Ibig sabihin, ang pagsasamantala sa ibang mga bansa o pagsisikap na gawin ito ay hindi polisiya ng ilang makapangyarihang mga bansa kundi polisiya ng **lahat** ng mga bansa kung ayaw nilang magkalasog-lasog sa matinding kompetisyon sa panahon ng permanenteng krisis ng sobrang produksyon at walang hintong pagkipot ng pandaigdigang pamilihan. Ito ang katangian ng imperyalismo.
Sa panahon ng madugong kompetisyon ng lahat ng mga bansa para sa pamilihan, ang palaging naargabyado ay ang uring manggagawa. Para makaungos sa kompetisyon, mas pinatindi ng mga pambansang kapital ang pagsasamantala sa proletaryado sa mahina o malalakas na mga bansa, sa atrasado at abanteng bayan.

Isang malaking kasinungalingan na isang malayang bansa ang Pilipinas o may posibilidad pa na lalaya ito mula sa imperyalistang kontrol hangga't naghahari ang kapitalismo sa buong mundo. Maaring magpasya ang burgesyang Pilipino na kumalas sa kontrol ng humihinang imperyalistang Amerika. Subalit hindi ito makakawala sa kontrol ng imperyalismo bilang pandaigdigang sistema dahil ang pambansang kapitalismo ay ganap ng integrado sa pandaigdigang bulok na kaayusan.

Sapat na ang masaklap na karanasan ng mga manggagawa sa "lumayang" mga bansa mula WW II para maunawaan ng mga rebolusyonaryo na ang mga bansang "lumaya" mula sa kuko ng agila (Amerika) ay napunta sa mga pangil ng tigre (USSR) at vice-versa.

Matapos mawasak ng dalawang pandaigdigang imperyalistang Bloke - USA at USSR - noong unang bahagi ng 1990s, mas lumala ang kompetisyon ng mga imperyalistang bansa: Hinahamon ng imperyalistang China sa Asya at Aprika, ng imperyalistang Iran sa Gitnang Silangan, ng imperyalistang Venezuela sa Latin at Central Amerika, ang humihinang kapangyarihan ng imperyalistang Amerika. Syempre, hindi basta-basta papayag ang Amerika sa hangarin ng kanyang mga karibal. Ang resulta: mas malala at mas malawak na mga rehiyonal at pambansang digmaan kung saan milyun-milyong inosenteng mamamayan ang sinakripisyo sa altar ng "nasyunalismo" at "patriyotismo".

Pag-iral ng mga bansa, patuloy na pag-iral ng pagsasamantala

Umiiral ang mapagsamantalang kapitalistang mga relasyon dahil umiiral ang mga bansa. Sa kabila ng katotohanan na isa ng pandaigdigang sistema ang kapitalismo at ganap ng naghari sa buong mundo sa panahon ng imperyalismo, humihinga ito sa pag-iral ng mga bansa. Ang pundasyon ng burgesya bilang naghaharing uri ay ang kanyang pambansang interes. Sa panahon ng imperyalismo at pandaigdigang kompetisyon laging sisikapin ng bawat paksyon ng pambansang burgesya na igiit ang kanyang kapangyarihan sa kanyang mga karibal.
Hangga't nariyan ang mga bansa at nangingibabaw ang ideolohiyang nasyunalismo at pagmamahal sa bayan laluna sa hanay ng uring manggagawa at kabataan, hindi maglalaho ang pagsasamantala at pang-aapi. Mas masahol pa, ang mga ideolohiyang ito ang sustansya ng mga digmaan sa kasalukuyan.

Lalaya lamang ang uring may istorikal na misyon na wakasan ang **lahat** ng pagsasamantala at pang-aapi kung lalaya sila mula sa pagkagapos ng burges na ideolohiya. Sa sandaling itakwil ng uring proletaryado ang mga kadena na gumagapos sa kanyang isipan, malinaw na niya na makikita na ang kanyang emansipasyon ay nasa kanyang sariling mga kamay hindi bilang isang Pilipino, Amerikano, Hapon, at iba pang "pambansang identidad" kundi bilang isang internasyunal na uri na ang tanging sentral na misyon ay durugin ang pandaigdigang kapitalismo na 100 taon ng hinog para ibagsak.

Isang **katrayduran** at **panlilinlang** sa uri kung sasabihin at ipagtanggol ng isang komunista o komunistang organisasyon sa harap ng malawak na masang manggagawa na ang "pakikibaka para sa pambansang kalayaan at demokrasya" ay daan patungong sosyalismo. Hindi magiging daan patungong sosyalismo ang burges na linyang ito na naaagnas kasabay ng pagkaagnas ng pundasyon nito - kapitalismo -dahil imposible na ito 100 taon na ang nakaraan.
Para wakasan ang pagsasamantala, kailangang wakasan ng proletaryado ang pagkakahati-hati ng kanyang uri sa

mga bansa. Kailangang tapusin ng uring manggagawa ang dibisyon ng mga pambansang identidad. Ang tatapos dito ay ang pandaigdigang komunistang rebolusyon, ang tanging programa ng proletaryado sa panahon ng imperyalismo.

Proletaryong internasyunalismo ang epektibong sandata para madurog ang imperyalismo hindi nasyunalismo at patriyotismo gaano man ka radikal ang lenggwaheng gagamitin nito.

Tahasang kontra-rebolusyonaryo ang kasabihang ang "nasyunalismo ay aplikasyon ng internasyunalismo". Ito ang linya ng traydor na Ikalawang Internasyunal noong WW I. Ito ang linya ng traydor na Stalinismo at Trotskyismo noong WW II. At ito naman ang linya ngayon na sinisigaw ng mga burges na nasyunalistang nagbalatkayong komunista at marxista sa Pilipinas.

Sa kasalukuyan, kung saan lalong lumilinaw ang kawalan ng perspektiba ng pandaigdigang kapitalismo dahil nasasadlak ito sa lumalalim na permanenteng krisis na kagagawan mismo ng kanyang internal na mga kontradiksyon, ang **tamang** programa ng rebolusyonaryong uri ay hindi "pagtatanggol sa inangbayan" kundi **pagwasak sa lahat ng mga pambansang hangganan**.

Usaping Cha-Cha[1]: Usapin ng Burgesya Hindi ng Manggagawa

Berto Dimasalang

Sentrong pampulitikang usapin ngayon ang Con-Ass[2] ng mababang kapulungan ng burges na parliyamento. Sinolo ng maka-administrasyong mambabatas ang pagbabago sa kanilang Konstitusyon dahil alam nilang tutol dito ang dominado-ng-oposisyon na Senado.

Umani ito ng malawakang pagkondena ng iba't-ibang sektor ng lipunan.

May halaga ba sa ordinaryong manggagawa ang Saligang Batas ng mga Kapitalista?

Iisa lamang ang pinakita ng garapalang pagpasa ng HR 1109[3]: isang rubber-stamp ang parliyamento at ang may hawak ng absolutong kapangyarihan ay ang ehekutibo. Hindi lang ito katangian ng rehimeng Arroyo kundi katangian ng **lahat** ng mga rehimeng kapitalista, hindi lang sa Pilipinas kundi sa lahat ng mga bansa. Ganito na ang katangian ng estado sa panahon ng dekadenteng kapitalismo.

Nahubaran ang demokrasya (ie, "pangingibabaw ng mayorya"). Nalantad ang kanyang tunay na anyo: isang tipo ng diktadura ng naghaharing uri. Isang mapanlinlang na anyo ng kapitalismo ng estado.

Ang saligang batas ng estado ay walang saysay sa masang manggagawa. ito man ay ang 1987 Konstitusyon o isang bagong Konstitusyon. Ito man ay sa paraang Con-Ass o Concon[4]. Ang Konstitusyon ng kapitalistang sistema ay para **ipagtanggol** ang mapagsamantalang kaayusan.

Gumawa ng Konstitusyon ang naghaharing uri upang pasunurin nito ang mga pinagsamantalahang uri sa kagustuhan ng una. At ang sinumang lalabag ay parurusahan.
Sa loob ng mahigit 20 taon na pag-iral ng 1987 Konstitusyon ay lalong naghirap, inapi at pinagsamantalahan ang manggagawang Pilipino. Ang Konstitusyon na ginawa ng mapagsamantalang uri 20 taon na ang nakaraan ay para ipagtanggol ang bulok na sistema.

Kung iniisip man ng naghaharing paksyon na baguhin ang kanilang sariling saligang batas, ito ay walang ibang layunin kundi mas patindihin pa ang pagsasamantala at pang-aapi sa masang anakpawis; mas palakasin pa ang kapangyarihan ng estado na ang tanging papel ay pasunurin ang populasyon at supilin ang mga lumalaban.

Ang usapin ng pananatili sa luma o paggawa ng bagong Konstitusyon ay interes ng burgesya hindi ng uring manggagawa.

Ang nasa likod ng usaping pagbabago sa burges na Konstitusyon

Hindi term extension ni Gloria[5] ang pangunahing dahilan kung bakit nagmamadali ang administrasyon na baguhin ang Konstitusyon. Ang pangunahing dahilan ay kailangan ng buong naghaharing uri (hindi lang ng paksyong Arroyo) na "i-angkop" ang mga batas ng estado para maproteksyunan ang pambansang kapitalismo na binabayo ng krisis bunga ng pandaigdigang krisis ng kapitalismo. Kailangan ng burgesyang Pilipino na maungusan ang ibang bansa sa paghahanap ng pamilihan sa pandaigdigang antas; isang pandaigdigang pamilihan na lalupang kumikipot sa pagdaan ng mga araw. Dahil atrasado ang kapitalismo sa bansa (at hindi na ito maging abante pa gaya ng kahibangan ng paksyong Arroyo) kailangan ng pambansang kapitalismo ang "tulong" ng dayuhang kapital (na siya namang ninanais ng ibang atrasadong mga bansa na karibal ng Pilipinas).

Kung may nag-iisip man ng term extension ni Gloria (president o prime minister), ito ay ang kanyang mga sagad-saring alagad na lamang. Pero hindi ang buong naghaharing uri dahil para sa kanila, isa ng liability si Gloria sa kanilang paghahari. Katunayan, may mapagpipilian na ang naghaharing uri sa loob ng burges na oposisyon para uupo sa Malakanyang (Roxas, Villar, Lacson, Legarda, Escudero, etc). Kung sino man siya, ito ay walang halaga sa masang mahihirap dahil alam ng huli na ibayong kahirapan lamang ang mararanasan nito anumang paksyon ng burgesya ang uupo sa kapangyarihan.

Kung hindi man magtagumpay ang pagbabago ng Konstitusyon ngayon, tiyak na isa ito sa pangunahing agenda ng bagong uupo sa Malakanyang sa 2010, siya man ay galing sa administrasyon o oposisyon.

Kampanya ng oposisyon at Kaliwa kontra Con-Ass

Gaya ng nasabi namin sa itaas, walang halaga sa manggagawa kung baguhin o hindi ang saligang batas ng uring kapitalista dahil hindi naman ito makauring laban nila kundi ng iba't-ibang paksyon ng kanilang makauring kaaway.

Pero nais hatakin ng oposisyon at Kaliwa ang masang manggagawa sa labanan ng kanilang kaaway. Nais ng una na sumali at kumampi ang huli sa isang paksyon ng burgesya. Ito ay kontra-rebolusyonaryong taktika at mapanghati sa uring manggagawa.

Malinaw naman ang nais ng oposisyon at Kaliwa: wala silang tutol na baguhin ang kanilang Konstitusyon. Ang nais nila ay sila muna ang nasa kapangyarihan bago ito baguhin. Bakit? Dahil gusto nilang tiyakin na ang kanilang paksyon ang magpapasasa sa pagsasamantala sa masang anakpawis at hindi ang kanilang mga karibal.

Ito ang nasa likod ng kanilang kampanyang "kontra Cha-Cha/Con-Ass". Ang kabilang mukha naman ng kampanyang ito ay ipagtanggol ang maka-kapitalistang 1987 Konstitusyon.

Gamit ang radikal na mga lenggwahe at "demokratikong" kahilingan ("Concon hindi Con-Ass", "Baguhin ang Konstitusyon matapos ang eleksyon sa 2010", etc), nagsisilbi ito sa kagustuhan ng buong naghaharing uri na maging kapani-paniwala ang eleksyon sa 2010 sa pamamagitan ng paghila sa mas maraming mamamayan laluna sa manggagawa at kabataan na lumahok sa burges na halalan.
Ang propagandang term extension ni GMA at hindi matutuloy ang 2010 eleksyon ay gayuma para kabigin ang malawak na diskontentong populasyon na "makibaka" para matuloy ang eleksyon sa 2010 at lumahok sa moro-morong ito.

Ang ikinatatakot ng buong naghaharing uri ay kung mawalan ng tiwala ang masang pinagsamantalahan sa eleksyon at mabilis itong mamulat sa rebolusyon. Ito ang pinipigilan ng lahat ng paksyon ng burgesya sa Pilipinas - Kanan man o Kaliwa.

Dagdag pa, kasabay ng kampanyang "kontra Cha-Cha" ng Kaliwa ay ang panawagan sa mamamayan na magtiwala sa "demokratikong" katangian ng estado sa halip na ibagsak ito. Sa likod ng linyang "anti-demokratiko" ang kasalukuyang estado ay nanawagan sila na itayo ang demokratikong gobyerno. Ang panawagang "sa halip pagkaabalahan ang pagbabago sa Konstitusyon, dapat ang isabatas ay CARPER, GARB, etc" ay naaayon sa linyang "magtiwala sa parliyamento basta sabayan ito ng presyur mula sa baba".
Radikal na lenggwahe, repormista sa esensya. Ang papel ng kapitalistang estado at lahat ng mga institusyon nito ay ipagtanggol ang naaagnas na bulok na sistema. Imposible na itong repormahin pa. Ang kailangan ay ibagsak ito!

Sigaw ng masang manggagawa: Wakasan ang pagsasamantala!
Hindi mawakasan ang pagsasamantala sa pananatili o pagbabago sa kapitalistang 1987 Konstitusyon. Hindi ito ang larangan ng pakikibaka ng uri. Hindi lalaya ang uri kung ang uupo sa Malakanyang ay mula sa kasalukuyang

administrasyon, oposisyon o kahit "independyente". Bagkus, mas hihigpit pa ang kadena ng pang-aalipin.

Ang daan tungo sa makauring kalayaan ay ang pakikibaka ng uri para sa kanyang mga kahilingan laban sa mga atake ng kapital; mga kahilingan na araw-araw mismong naranasan ng uri sa loob ng kanyang pagawaan - ang pagsasamantala at pang-aabuso ng uring kapitalista. Hindi ipagtatanggol ng anumang saligang batas ng estado ang makauring interes ng proletaryado at iba pang aping sektor ng lipunan. Ang tanging magtatanggol sa uri ay ang uri mismo. Ito ay wala sa loob ng gobyerno at bulwagan ng parliyamento kundi sa labas - sa lansangan. Mga pakikibaka mula sa depensiba tungo sa rebolusyonaryong opensiba para ibagsak ang estado at mga institusyon nito. Mga labanan na ang direksyon ay itayo ang kapangyarihan ng manggagawa - ang diktadura ng proletaryado.

Cha-Cha o kontra Cha-Cha, Con-Ass o Concon: hindi ito laban ng manggagawa. Ang laban ng manggagawa ay wakasan ang pagsasamantala.

1 Cha-Cha - Charter Change

2 Con-Ass - Constituent Assembly

3 House Resolution 1109

4 Con-Con - Constitutional Convention

5 Gloria Macapagal Arroyo - kasalukuyang presidente ng Republika ng Pilipinas

Repleksyon hinggil sa “Kaliwa” sa Pilipinas

Allan Mendoza*

Bilang isang nagsusuring Marxistang elemento sa Pilipinas ay napakahirap at kadalasan ay parang nag-iisa ka. Sa panahon na ipahayag mo ang iyong ideolohiya, kadalasan ay may panlalait o kahihiyang kaharapin. Kadalasan titingnan ng maraming tao na ang tunay na Marxista/ Komunista ay isang atiesta, aktibista, isang patay na taong naglalakad o isang taong may inggit. Ang maling pananaw na ito sa Marxismo ay hindi lang tinutulak ng Gobyerno, kundi ng maraming tinaguriang mga grupo ng “Kaliwa” sa Pilipinas. Alam nating lahat at kinilala ang katotohanan na ang mga “Kaliwang” grupong ito ay kaliwang kamay ng kapitalistang pampulitikang makinarya, na nagsisikap ilayo ang uring manggagawa mula sa kanilang tunay na layunin, ang durugin ang pandaigdigang kapitalismo. Nagtutulak sila ng kapitalismo ng estado at kadalasan ng isang personal na kulto na tumungo sa dogmatismo. Ang una sa mga grupong ito ay maoista o stalinista sa iba’t-ibang anyo. Ang pinakamarami sa Pilipinas ay ang mga maoista. Nakihalubilo ang mga maoista sa halos lahat na nakikita nila na potensyal para makarekrut, tulad ng pampulitikang mga partido, organisasyon ng mga estudyante at unyon ng mga manggagawa.

Bilang isang aktibong mag-aaral sa kolehiyo, nakasalubong ko ang maraming “Kaliwa” na naniniwala sa kaisipang maoista. Bagamat sa pangkalahatan, kinilala ko silang maoista, may iba’t-ibang antas ng kaisipan, na maaaring pag-iba-ibahin sila. Ang una ay ang mga bagong rekrut. Ang mga bagong rekrut na nakausap ko ay kakarekrut pa lang sa maoistang organisasyon at nag-iisip na sumapi o sumapi na. wala silang masyadong alam sa teorya maliban sa itinuro sa kanila ng organisasyon. Karamihan sa kanila ay mga ideyalistiko-romantisista na nagkukumahog sa kapusukan sa pag-iisip ng rali o rebolusyon habang nagsisigaw ng mga islogang “Nasyunalismo at Demokrasya!”, “Sumusuporta ako sa Sosyal-Demokrasya!” o “Paglingkuran ang Sambayanan!” Sila ang mga tipo na naniniwalang sa pagsapi sa mga maoista, maari nilang baguhin ang daigdig na walang dadanak na dugo. Ang mga taong ito ay madaling maimpluwensyahan laluna ng mga taong maraming alam na tumatalakay sa kanilang ‘ideolohiya’.

Ang sumunod na tipo ng mga maoista na aking nakasalubong ay ang nakadalo na sa maraming “diskusyong edukasyonal” at naniwala na patungo na sila

sa pagiging ganap na rebolusyonaryo! (nilagyan ko ng baliktad na koma ang " diskusyong edukasyonal" dahil hindi ito edukasyonal, sa mga "diskusyong" ito ang nakakataas ay nagbibigay lamang ng kung anu-anong maoistang buladas, at ni hindi ito diskusyon dahil ang nakatataas ang halos laging nagsasalita at halos hindi sinasagot ang tamang mga tanong.) Nagsisikap silang gamitin ang bawat bagong salita at konsepto na kanilang natutunan sa proseso ng kanilang pag-aaral at sinikap na isingit sa halos lahat na kanilang sasabihin. Kadalasan ang mga taong ito ay mapagkumbaba hanggang sa punto na hindi sila umaamin na maoista, hindi dahil tutol sila dito, kundi dahil hindi pa nila naabot ang rurok ng maoistang pilosopiya, kaya nagsasabi sila na hindi sila karapat-dapat sa pangalan. Bagamat masyado silang impluwensyado sa kabuuang kasipang Mao, may pagkakataon pa silang makalaya mula sa dogma at makita ang kanilang pagkakamali.

Ang susunod na antas ay ang napakataas na ang indoktrinasyon. Ang mga tao na nasa kategoryang ito ay ganap ng impluwensyado at ganap ng tapat kapwa sa organisasyon at ideolohiya. Sa yugtong ito matibay na kumakapit ang dogmatismo at naglalaho na ang lohika. Ang mga taong ganito na kalalim ay dahan-dahang ginawa ang ideolohiya na isang kulto, habang ang iba ay bulag na naniniwalang ang maoismo ay ebolusyon ng marxismo mismo! Sa mga ganitong pang-aangkin, tumutulong sila sa pagtabon kung ano talaga ang komunismo at paulit-ulit itong ginagawa sa mga bagong rekrut. "Perpekto si Mao" at iba pang ilohikal na linya ang kadalasang lumalabas sa kanilang bibig kapwa bilang pahayag ng katapatan at rebelyon laban sa kasalukuyang porma ng pang-aapi. Ang mga taong ito ay laging naniniwalang tama ang kanilang argumento, kaya sila ang pinakamahirap makumbinsi sa tamang komunismo.

Kabaliktaran sa popular na paniniwala, hindi lahat ay kontento o sumasang-ayon sa maoistang tunguhin. Ang mga taong nadis-ilusyon o namuhi sa maoismo mula sa simula ay nakagawa ng malaking pagkakamali sa patuloy nitong pag-ugnay sa komunismo. Kaya iniluwal at lumitaw ang anarkismo. Kahit hindi masyadong kilala, dumarami ang anarkistang tunguhin sa Pilipinas. Nakakalungkot, ang pagdaming ito ay hindi sa intelektwal, kundi sa istilo. Ang anak ni Proudhon, Bakunin at Kropotkin ay nagiging hibang. Nitong huli ang anarkismo ay nakaugnay sa Punk Rock at naging parang angst-y at nagrerebeldeng istilo ng kabataan "laban sa batas" at iba pang katulad na pahayag na nagpapakita ng pag-atras kung ano ito sa nakaraan.

Ang ganitong tipo ng mga anarkista ay kadalasang makikita na nakasakay sa kanilang skateboards sa gitna ng daan, sumasakay sa mga jeep na hindi nagbabayad, kumakain ng tirang pagkain sa mga malls, nagsusulat sa kung saan-saan at iba pang aktibidad ng kaguluhan. Pinapraktika ng mga taong ito ang kasalukuyang kahulugan ng anarkismo na kaguluhan at walang kaayusan. Mula sa sinasabi ng mga "bagong" anarkistang ito, nais nilang wasakin ang gobyerno dahil gumagawa ito ng batas, at demonyo ang batas at hindi maipaliwanag bakit. Ang kakulangan nila ng kaalaman, pinakita nila sa aktibismo.

Hindi lahat ay naligaw sa orihinal na anarkistang tunguhin. Sa gitna ng mga baliw ay may ilang aktwal na anarkista na napag-aralan si Bakunin. Tulad ng kanilang intelektwal na ninuno, naniniwala sila na ang estado ay isang mapamuksang makinarya para supilin at apihin ang masa. Ang aking mga nakausap ay naniwalang ang lahat ng klase ng organisadong sistema ay tutungo sa kabiguan at angkop ito sa Pilipinas, dahil ito ay pulo-pulo. Gaya ng kanilang intelektwal na ninuno, naniniwala pa rin sila na mas maiging ang bawat isa ay may sariling lupa para magawa nila ang gusto nilang gawin dito. At nariyan ang "aking sariling batas, na dapat respetuhin ng lahat." Ang "tunay" na mga anarkista na nakilala ko ay peti-burges o burges ang pinaggalingan. Ang tunay na anarkismo ay tumitingin lamang sa sarili at indibidwalista, iniisip lamang ang sarili, at inilagay ang sariling pangangailangan sa unahan kasya iba.

Ang "Kaliwa" sa Pilipinas ay binubuo karamihan ng hindi edukado o naligaw na tao at ang nalalabi ay may pansariling layunin o naniniwala talaga na tama ang kanilang ginagawa. Kahit mali sila, may pag-asa pa na ma-realisa nila na ang kanilang sinusuportahan at ginagawa ay hindi lang nakakapinsala sa kilusang manggagawa sa Pilipinas, kundi sa pandaigdigang kilusang paggawa. Sa pagsuporta o pagpahintulot na kumalat ang mga bulgarisado at bastardong bersyon ng kilusang paggawa, hindi lang malinlang ang manggagawang Pilipino, kundi ang ibang katulad na organisasyon sa buong mundo ay hihingi ng suporta at tutulong sa kanila. Ang tanging paraan na susulong ang kilusang paggawa ay hindi sa pag-agaw ng kapangyarihan o paglunsad ng mga aksyon sa kanilang pangalan, ni ito ay lalago kung ihiwalay natin ang sarili sa iba. Tulad ng sabi ni Marx "**Manggagawa sa mundo magkaisa, walang mawawala sa inyo kundi ang inyong mga tanikala!**"

(*Si kasamang Allan Mendoza ay isang estudyante sa Kolehiyo. Siya ay isa sa mga kabataan sa Pilipinas na seryosong nag-aaral ng marxismo at internasyunalismo. Ang Internasyonalismo ay nagpasalamat ng malaki sa kanyang kontribusyon sa unang labas ng pahayagan. Umaasa kami na masundan pa ito -- Lupong Editoryal.)

Aming mga Batayang Posisyon

Ipinagtatanggol ng **Internasyunal na Komunistang Tunguhin** ang sumusunod na mga posisyon:

*** Simula noong Unang Pandaigdigang Digmaan, ang kapitalismo ay isa nang dekadenteng panlipunang sistema.** Dalawang beses nitong tinulak ang sangkatauhan sa barbarong pag-inog ng krisis, pandaigdigang digmaan, rekonstruksyon at panibagong krisis. Noong 1980s, pumasok na ito sa dulong yugto ng kanyang pagbulusok pababa, ang yugto ng pagkaagnas at pagkalanta. Isa lamang ang alternatibang ihinahapag ng ganitong hindi mababagong istorikal na pagbulusok: sosyalismo o barbarismo, pandaigdigang komunistang rebolusyon o pagkasira ng sangkatauhan.

*** Ang Komyun ng Paris sa 1871 ay unang pagsubok ng proletaryado na ilunsad ang ganitong rebolusyon, sa panahon na ang mga kondisyon para nito ay hindi pa hinog.** Nang ang mga kondisyong ito ay iniluwal na dulot ng pagpasok ng kapitalismo sa dekadenteng yugto, ang rebolusyong Oktubre sa 1917 sa Rusya ay ang unang hakbang tungo sa tunay na pandaigdigang komunistang rebolusyon sa internasyunal na rebolusyonaryong alon na tumapos sa imperyalistang gera at nagpatuloy ng ilang taon pagkatapos niyon. Ang kabiguan ng rebolusyonaryong alon, partikular sa Alemanya sa 1919-23, ay nagkondena sa rebolusyon sa Rusya sa pagkabukod at sa mabilis na paghina. Ang Stalinismo ay hindi produkto ng rebolusyong Ruso, kundi ang kanyang sepulterero.

*** Ang estatipikadong mga rehimen na lumitaw sa USSR, silangang Uropa, China, Cuba at iba pa at tinatawag na ‘sosyalista’ o ‘komunista’ ay mga partikular na brutal na porma ng unibersal na tendensya patungong kapitalismo ng estado, na siya mismong katangian ng panahon ng dekadenteng kapitalismo.**

*** Simula ng pagpasok sa ika-20 siglo, lahat ng mga digmaan ay imperyalistang digmaan, bahagi ng nakamamatay na tunggalian sa pagitan ng mga estado, malaki man at maliit, para manakop o panatilihin ang posisyon sa internasyunal na arena.** Ang mga gerang ito ay walang naibigay sa sangkatauhan kundi kamatayan at kapinsalaan sa lumalaking saklaw. Matugunan lamang ito ng uring manggagawa sa pamamagitan ng kanyang internasyunal na pagkakaisa at sa pakikibaka laban sa lahat ng burgesya sa lahat ng mga bansa.

*** Lahat ng mga makabayang ideolohiya - ‘pambansang kalayaan’, ‘karapatan ng mga bansa sa sariling pagpapasya’ at iba pa - anuman ang kanilang mga dahilan, etniko, istorikal o relihiyoso, ay tunay na lason para sa mga manggagawa.** Sa paghikayat sa kanila na kumampi sa isa o kabilang paksyon ng burgesya, hinati nila ang mga manggagawa at aakayin sila sa pagmasaker sa isa’t-isa para sa mga interes at digmaan ng mga nagsasamantala sa kanila.

*** Sa dekadenteng kapitalismo, ang parlyamento at mga eleksyon ay walang iba kundi isang libangan.** Anumang panawagan na lumahok sa parlyamentaryong sirko ay makadagdag lamang sa kasinungalingan na ang mga eleksyon ay tunay na pagpilian ng pinagsamantalahan. Ang ‘Demokrasya’, isang partikular na ipokritong porma ng dominasyon ng burgesya, ay walang kaibahan sa pinag-ugatan ng iba pang mga porma ng kapitalistang diktadura, tulad ng Stalinismo at pasismo.

*** Lahat ng mga paksyon ng burgesya ay parehong reaksyunaryo. Lahat ng mga tinatawag na mga partido ng ‘manggagawa’, ‘Sosyalista’ at ‘Komunista’ (ngayon mga ‘dating Komunista’), mga organisasyon ng kaliwa (Trotskyista, Maoista at mga dating Maoista, mga opisyal na anarkista) ay bumubuo sa kaliwa ng pampulitikang makinarya ng kapitalismo.** Lahat ng mga taktika sa ‘prente popular’, ‘anti-pasistang prente’ at ‘pakikipag-isang prente’, na pinaghalo ang mga interes ng proletaryado yaong sa paksyon ng burgesya, ay nagsisilbi lamang na sakalin at sirain ang pakikibaka ng proletaryado.

*** Sa dekadenteng kapitalismo, ang mga unyon kahit saan ay natransporma bilang organo ng kapitalistang kaayusan sa loob ng proletaryado.** Ang iba’t-ibang klase ng mga unyon, ito man ay pormasyon ng mga pinuno o ng mga ordinaryong mga manggagawa, ay nagsilbi lamang para disiplinahin ang uring manggagawa at sirain ang kanilang mga pakikibaka.

*** Para isulong ang kanyang pakikibaka, dapat magkaisa ang mga manggagawa sa pakikibaka, hawakan ang pagpapalawak at organisasyon nito sa**

pamamagitan ng mga independyenteng pangkalahatang asembliya at mga komitiba ng delegado na pinili at maaring tanggalin anumang oras ng mga asembliya nito.

*** Ang terorismo ay hindi paraan ng pakikibaka ng uring manggagawa.** Ang ekspresyon ng panlipunang istrata na walang istorikong kinabukasan at ng pakaagnas ng peti-burgesya, na kahit hindi direktang ekspresyon ng permanenteng digmaan sa pagitan ng mga kapitalistang estado, ang terorismo ay palaging nagsisilbing matabang lupa para sa manipulasyon ng burgesya. Ang paniniwala sa sekretong aksyon ng maliit na minorya ay lubusang salungat sa makauring dahas na nagmumula sa mulat at organisadong aksyong masa ng proletaryado.

*** Ang uring manggagawa ang natatanging uri na makapaglunsad ng komunistang rebolusyon. Ang kanyang rebolusyonaryong pakikibaka ay hindi mapigilang umakay sa uring manggagawa tungo sa komprontasyon ng kapitalistang estado.** Para madurog ang kapitalismo, dapat ibagsak ng uring manggagawa ang lahat na umiiral na estado at itayo ang diktadura ng proletaryado sa pandaigdigang saklaw: ang pandaigdigang kapangyarihan ng mga konseho ng manggagawa, na iniorganisa ang buong proletaryado.

*** Ang komunistang transpormasyon ng lipunan sa pamamagitan ng mga konseho ng manggagawa ay hindi nangangahulugan ng 'self-management' o nasyunalisasyon ng ekonomiya.** Ang komunismo ay nangangailangan ng mulat na abolisyon ng uring manggagawa sa mga kapitalistang panlipunang relasyon: sahurang paggawa, produksyon ng kalakal, pambansang hangganan. Nangangahulugan ito ng pagbubuo ng pandaigdigang komunidad kung saan ang lahat ng mga aktibidad ay para sa lubusang satispaksyon ng pangangailangan ng sangkatauhan.

*** Ang rebolusyonaryong pulitikal na organisasyon ay taliba ng uring manggagawa at aktibong salik sa pagpapalawak ng makauring kamulatan sa loob ng proletaryado.** Ang papel nito ay hindi 'organisahin ang uring manggagawa' o kaya'y 'umagaw ng kapangyarihan' sa pangalan nito, kundi aktibong lumahok sa kilusan tungo sa pagkakaisa ng mga pakikibaka, tungo sa isang kondisyon kung saan ang mga manggagawa mismo ang may ultimong kapangyarihan sa pagtatakda sa kanyang sarili at para sa kanyang sarili, at kasabay nito ay maglatag ng rebolusyonaryong pampulitikang mga layunin sa pakikibaka ng proletaryado.

Ang aming mga gawain

Pulitikal at teoritikal na klaripikasyon sa mga layunin at paraan ng pakikibaka ng proletaryado, sa kanyang istorikong misyon at sa kanyang kagyat na kalagayan.

Mag-organisa ng interbensyon, nagkakaisa at sentralisado sa internasyunal na saklaw, para makaambag sa proseso na tutungo sa rebolusyonaryong aksyon ng proletaryado.

Pag-oorganisa ng mga rebolusyonaryo sa layuning mabuo ang isang tunay na pandaigdigang partido komunista, na susi para maibagsak ng manggagawa ang kapitalismo at maitayo ang komunistang lipunan.

Ang aming pinanggalingan

Ang mga posisyon at pagkilos ng mga rebolusyonaryong organisasyon ay produkto ng mga nakaraang karanasan ng uring manggagawa at sa mga aral na nakuha ng kanyang mga pampulitikang organisasyon sa takbo ng kanyang kasaysayan. Kaya ang pinanggalingan ng IKT ay mula sa sunod-sunod na mga kontribusyon ng Liga Komunista nila Marx at Engels (1847-52), ang tatlong Internasyunal (ang Internasyunal na Asosasyon ng Manggagawa, 1864-72, ang Sosyalistang Internasyunal, 1889-1914, ang Komunistang Internasyunal, 1919-28), ang mga kaliwang praksyon na humiwalay mula sa nanghihinang Ikatlong Internasyunal sa mga taon ng 1920-30, sa partikular sa mga Kaliwang Aleman, Dutch at Italyano.

Bisitahin ang aming website:
www.tl.internationalism.org

Bukas sa mga mambabasa ang mga artikulo dito sa kanilang mga puna, komentaryo at tanong. Bukas din ang mga pahina ng **Internasyonalismo** sa mga opinyon o artikulo ng mga mambabasa basta ito ay sa diwang praternal at para sa teoretikal na klaripikasyon at pagsusulong ng tunay na panlipunang pagbabago. Sumulat lamang sa **philippines@internationalism.org** Pagtulungan nating mga komunista at rebolusyonaryo sa Pilipinas na paunlarin ang **Internasyonalismo** para sa internasyonal na komunistang rebolusyon. Magbigay ng donasyon para sa **Internasyonalismo**. Maraming salamat.